

teupoisid on suuremat huica üma rammista, joosidikud, veetöbisid, tiiskust ja mund haigust põdesmas. Siis on ta kohre väljas, enam vedajaaid emale otsima, nooremaid, kelle sünd veel liialt ei ole lõpenud. Ta piibab neid järsku suretada, teeb neid joobriks, uimaseks ehet tigedaks, et naad nagu sõgedaks lähevad, maha kukuavad ja rasket surma leiauvad. Nõnda saab ta rammusamaid mehi oma tööle.

5. Mis Mõldri Hantsuga ennemuiste on sündinud.

Ükskord oli lugu nõnda, et ta tahtis suure silla ülesõhitada ühest tuleleegist teise, aga temal oli mõni hea tömbaja waja. Ta läkitas nüüd oma alamaid välja ja nemad peitsid ennast maanteede ja mägede ääre ära, isearanis neil päivil, mil palju rahvast turule ehk laadale läheb, mil kaa mõni talupoeq, kes muidu viisakas, kui ta kaubast hea hinna sai, ommeti wiina wötab ja jooja peaga kaa hobuse tapjaks saab. — Wana kuri ise ehitas ennast kena riidega, tutsparad nina al, kitsehabe löua otsas, otsegu rikas kaupmees, ja hakkas nõnda rahva seas uulitstate peal ja mõeda trahterid wedelema ja seda otsima, mis

taale tarvis oli; ja seetord ta tahtis tugevat wedumeest tiisli köriva kõige suurema wangkre ete otsida. Wana turu kaelas nägi ta pea ühe noore mehe, maalt mõldri poja, pikk, priske, suur ja tugev, kes kohre sõun põolest üksi seitshme wastu. „Oh, kül see mille oleks hea jaak!“ mõtles waenslane. Noor mõlder eli jahu linna toomid, rängga koorma; aga hobused olid kaa ees, neli suurt ja tugevat elajat nagu mõisniku tölla hobused, ja tema ei olnud mite teguniste hobuse tapja. Ta toimetas oma hobusid auhastele ja naad armastasid teda kaa. Tuli ta nende ligi, siis hirnusid; oli ta nende körwas, siis öörusid pead ta õla wastu ja meelitasid teda, nii palju kui mõistmata loom seda wöib. Nenda ei olnud kurjal midagi eigest, noort meest enesele pärida, ega olnud ka loctust, kui ta wana wiisi jääfs, teda läte saada. Aga kurat walmistab isearalisi efsitusi ja kiustutusi ja wötab ühel filmapilgul neid, keda ta muidu aastate wiisi ilmaasjata oma wörkudesse püüdis tömmata. Seepärast on kaa inimesele kõige raskest asi, elu otsani meeles pidada, et kes seisab wöib pea langeta, ja et kurat ümberkäib kui mõitäja lõukoer ja otsib, keda tema wöiks äraneelda! — Mõldri körwas seisis üks ilus noor tütarlaps, lahke ja töömisä näuga, ja